

ΑΚΗΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΣ

Καρυότυπος

Νουβέλα

Τρίτη έκδοση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

*Στις πνευματικές μου μητέρες,
Έλενα και Φωτεινή*

Σύντομα θὰ τοὺς ξεχάσεις ὅλους,
σύντομα θὰ σὲ ξεχάσουν ὅλοι.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΑΙΟΣ

Πρώτη φορά τὴν εἶδε ὅταν χρησιμοποίησε τὸ καινούργιο ποδήλατο. Ἐνα γκρι Ρίτζμπακ μὲ εἴκοσι μία ταχύτητες καὶ βαριὰ κλειδαριά. Ἀγορασμένα ὅλα μαζί γιὰ τριακόσιες πενήντα λίρες. Ἀνέβαινε τὴν ἀριστερὴ ὄχθη. Εἶχε πυκνὴ ὁμίχλη καὶ μόλις ποὺ διέκρινε τὴν ἀπέναντι. Καθὼς διέσχιζε μία ἀπὸ τὶς τοξωτὲς γέφυρες, ἐκείνη περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ λεμβοστάσιο τοῦ Κολεγίου Balliol. Ἀνάμεσά τους ὁ Τάμεσης. Ἀπὸ τὸ τιμόνι τοῦ ποδηλάτου τῆς κρεμόταν ἓνα ψάθινο καλάθι καὶ ἀπὸ μέσσα ξεπρόβαλλε μία πράσινη σακούλα Marks & Spencer. Γιὰ λίγες στιγμὲς –μιά βαθιὰ ἀνάσα καὶ μία ὀρθοπεταλιὰ νὰ περάσει τὴ γέφυρα– τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ἐπειτα ἡ σακούλα τῆς κρύφτηκε στὴν ὁμίχλη. Ἐκεῖνος ἔστρεψε τὸ βλέμμα μπροστὰ. Ἄλλα τρία μίλια ὡς τὸ ἐργαστήριον.

Τὴ δευτέρη φορά –εἶχαν μεσολαβήσει τρεῖς ἡμέρες– εἶδε τὸ ποδήλατό τῆς. Ἐστριβε πάλι δίπλα ἀπὸ τὸ λεμβοστάσιο, στὸ μονοπάτι τῆς ἀπέναντι ὄχθης. Φρέναρε ἀπότομα καὶ κοιτοῦσε τὴν πράσινη σακούλα στὸ πλεχτὸ καλαθάκι νὰ καθρεφτίζεται στὰ νερὰ τοῦ Τάμεση. Δὲν

διέκρινε τὸ χρω̄μα τῶν μαλλιῶν της οὔτε τί ροῦχα φοροῦσε. Δὲν εἶχε σημασία. Καθῶς ἡ σιλουέτα της ἔσβηγε στὴ σκιά τῆς γέφυρας τοῦ Donnington, τράβηξε μιὰ θολὴ φωτογραφία μὲ τὸ κινητὸ του.

Τὴν τρίτη φορὰ τὸν χαιρέτησε. Καὶ τοῦ χαμογέλασε πλατιά. Ἀντιχαιρέτησε μὲ τὰ ἀκροδάχτυλα. (Εἶχε ἀνεβάσει ἑκατὸν ὀγδόντα σφυγμούς.) Ἐκείνη χάθηκε, ξανά, στὴ σκιά τῆς γέφυρας. Ἦταν ὀχτῶ τὸ πρωί. Ἔκανε μερικὰ μέτρα ἀκόμα. Κάθισε στὸ παγκάκι –δίπλα σὲ ἕνα ἀστεγο πού ἔπινε μπίρα καὶ μύριζε χορτάρια καὶ μπαγιατίλια–, μέχρι νὰ ξαναγίνει ὁ παλμὸς του φυσιολογικός. Τὰ γόνατά του ἔτρεμαν. Στὸ ἐργαστήριό τὸν περιμένε ἕνα καινούργιο πείραμα – πού ἔπρεπε νὰ πετύχει. Ἀναγκάστηκε νὰ σπρώξει τὸ ποδήλατο μέχρι ἐκεῖ. Τρία ὀλόκληρα μίλια.

Από: m.godding@biochem.ox.ac.uk

Θέμα: Re: Πείραμα #5

Πρός: n.economopoulos@biochem.ox.ac.uk

N.,

Λές πώς τὰ ἀποχωρισμένα ἀρσενικά, ὅταν φτάσουν
στήν περίοδο σεξουαλικῆς ὀριμότητας, ἐπιδεικνύουν
μὴ ἀναμενόμενη συμπεριφορά: φόβο ἀπέναντι στὰ θη-
λυκὰ κατὰ τὸ ζευγάριωμα, ὁμόφυλη στοργικότητα, ἐ-
κρήξεις ὀργῆς μὲ ἄμεση ἐπιστροφή στήν ἡρεμία. Εἶναι
στατιστικὰ ἐπαρκές τὸ μέγεθος τοῦ δείγματος;

M.

ΥΓ. Νὰ πᾶς στὸ Λονδίνο γιὰ τὸν ἀγώνα – θὰ εἶναι ὠραῖα.

Κάποια Πέμπτη τοῦ (τελευταίου) ἔτους ἔλαβε ἓνα email μὲ ἐξαιρετικὰ νέα. Τὸ ἄρθρο του, προϊὼν δουλειᾶς σχεδὸν τριῶν ἐτῶν, εἶχε γίνει δεκτὸ στὴν πλέον ἔγκριτη ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρηση νευροβιολογίας. Μετὰ ἀπὸ διθυράμβους κάποιων κριτῶν καὶ ὑποτιμητικὰ σχόλια τῶν ὑπολοίπων. Μετὰ ἀπὸ διορθώσεις ἐπὶ διορθώσεων, νέα πειράματα, ἀναθεωρήσεις ἀποτελεσμάτων. Μετὰ ἀπὸ τὴ σολομώντεια παρέμβαση τοῦ ἀρχισυντάκτη τοῦ περιοδικοῦ. Δὲν εἶχε πιά σημασία. Εἶχε γίνει δεκτὸ. Χαρούμενος, πρότεινε νὰ κερᾶσει μπίρες σὲ μιὰ πάμπ ὄλους τοὺς συναδέλφους (μὰ ὄχι στενοὺς φίλους) ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο. Ἐκεῖνοι ἐξεπλάγησαν καὶ ἀρνήθησαν εὐγενικὰ – κάτι τόσο ξαφνικὸ δὲν χωροῦσε στὸ πρόγραμμά τους.

Τὸ ἐπόμενο πρωὶ ἔφερε ἓνα κέικ σοκολάτας στὸ ἐργαστήριο. Ἐξω ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο, μὲ τὸ εὐφάνταστο ὄνομα Cake Shop, μιὰ κοπέλα ἔβγαζε κι ἔβαζε ἓνα τσιγάρο στὸ στόμα, καθισμένη σὲ ἓνα παγκάκι. Δίπλα τῆς μιὰ κυρία μὲ στολὴ πολυκαταστήματος ἔβαφε τὰ νύχια τῆς. Ἐνας ἄστεγος πέρασε σέρνοντας ἓνα καρότσι σοῦπερ μάρκετ. Εἶχε ἓναν τεράστιο, φουσκωτὸ

Άι-Βασίλη μέσα. Ζήτησε από τη μιὰ τσιγάρο. Από τὴν ἄλλη τὸ βερνίκι νυχιῶν. Τοῦ ἀρνήθηκαν καὶ οἱ δύο. «Θὰ ἦταν τόσο χρήσιμα», μουρμούρισε φεύγοντας.

Τὸ κείκι οἱ συνάδελφοι (μὰ ὄχι στενοὶ φίλοι) τὸ ἐξαφάνισαν μέχρι τὸ τελευταῖο ψίχουλο, ἐπαναλαμβάνοντας τὴ λέξη «εὐχαριστῶ» σὲ διάφορες γλῶσσες. Τὸ στάτους του στὸ facebook ἔγραφε γιὰ ἡμέρες: «Nature Neuroscience 13(4): 513-519».

Τὸ ἴδιο βράδου ἐπιστρέφοντας σπίτι ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο, μὲ ψιλὴ βροχή, εἶδε τὸν κύριο Νάιτζελ – ἂν καὶ δὲν γνῶριζε τὸ ὄνομά του ἀκόμα – νὰ κάθεται στὸ ἴδιο παγκάκι, ἔχοντας δίπλα του τὸ καρότσι μὲ τὸν φουσκωτὸ Άι-Βασίλη. Ἔμοιαζε ἀξύριστος χρόνια. Φοροῦσε ἕνα φωσφορίζε γιλέκο ποὺ ἔγραφε («ἄστεγος») στὴν πλάτη. Στὸ δεξιὸ χέρι κρατοῦσε ἕνα πλαστικὸ μπουκάλι γεμάτο μὲ κάποιο θολὸ ὑγρὸ, στὸ χρῶμα τῶν νερῶν τοῦ Τάμεση. Στὸ ἀριστερὸ μιὰ τρομπέτα. Καθὼς περνοῦσε μπροστά του, ὁ κύριος Νάιτζελ τὸν καλησπέρισε μὲ μιὰ ὑποψία ὑπόκλισης. Ξαφνιάστηκε. Σταμάτησε. Τὸν κοίταξε σὰν νὰ ἔπρεπε νὰ ἀνταποδώσει τὴν ὑπόκλιση. Ὅταν ὁ ἡλικιωμένος τοῦ πρόσφερε μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ μπουκάλι του κι ὕστερα εἶπε «ἕνα τραγουδάκι;» προτείνοντάς του τὴν τρομπέτα, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε μὲ ἕνα νεῦμα τοῦ κεφαλιοῦ. Καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του διστακτικά.

Τὴ Δευτέρα – ἀπαράλλακτος καιρὸς – τὸν συνάντησε ξανά. Ἔμοιαζε νὰ περνᾷ ὅλη τὴν ἡμέρα του ἀτενίζοντας τὴν κίνηση τοῦ δρόμου καὶ τὸν κόσμο ποὺ μπαινόβγαине στὸ μαγαζάκι ἀπέναντι. Προσπαθώντας νὰ βρεῖ τρόπο νὰ συστηθεῖ, τὸν ρώτησε τὴν ὥρα.

«Έχω από καιρό χάσει κάθε έπαφή με τον χρόνο. Για ποιόν λόγο να τον μετρῶ ἂν δὲν ἔχω να περιμένω κάτι;»

Ἡ ἀπάντηση τὸν ξάφνιασε. Ἀπὸ ἀμηχανία προσπάθησε να χωρέσει τὸν ἤδη βρεγμένο ἄντρα κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλα του. «Ὁ θάνατος ὀφείλει να εἶναι ἀναπάντεχος, σὰν πέσιμο ἀπὸ ἄλογο. Ἀκόμα κι ὅταν τὸν περιμένεις, δὲν νομίζεις;» συνέχισε ὁ κύριος Νάιτζελ παραμερίζοντας διακριτικὰ τὴν ὀμπρέλα. Ἐκεῖνος συγκατένευσε. Μὴν ἔχοντας τί να ἀνταπαντήσῃ, ἄρχισε να ἀπομακρύνεται. Ἀπὸ μακριὰ τὸν ἄκουσε να λέει κάτι. Κἀτι ποὺ ἤχοῦσε σὰν τὴ λέξη «ἀνεκπλήρωτο».

Γιὰ καιρὸ οἱ δύο τους συναναστρέφονταν σχεδὸν κάθε μέρα. Ἄλλες φορές γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἄλλες γιὰ ὄρες ὀλόκληρες. Καθόταν δίπλα του στὸ παγκάκι – ὁ κύριος Νάιτζελ μύριζε ροκανίδι, ὅπως τὰ πειραματόζωά του στὰ κλουβιά. Καὶ κάθε φορὰ κατέγραφε με τὸ μαγνητόφωνο τοὺς μονολόγους του. Ὑστερα, σπίτι, τοὺς ἔπαιζε ξανὰ καὶ ξανὰ, ἐνῶ βημάτιζε πάνω κάτω. Ὁ κύριος Νάιτζελ εἶχε μεγαλώσει χωρὶς γονεῖς. Μὲ μιὰ νονὰ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀδυνατοῦσε να ἀνακαλέσει. Εἶχε κάνει σὲξ με γυναῖκες καὶ με ἄντρες, τὰ ἀνατομικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ὁποίων περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια. Εἶχε δοκιμάσει τὸν γάμο – τὰ ἀκριβῆ του λόγια. Εἶχε ὑπάρξει στρατιώτης στὰ Φώκλαντ, βοσκὸς στὸ Νόριτς, μπάρμαν σὲ κάποιον ξεχασμένο θέρετρο τοῦ Ντόρσετ. Ἐθελοντῆς πυροσβέστης στὴν Οὐαλία. Μιὰ μέρα ἀποφάσισε να μείνει στὸν δρόμο. *Τόσο ἀπλά.*

Ἡ σχέση τους ἦταν μονόδρομος: ὁ κύριος Νάιτζελ

ἀφηγοῦνταν, ἐκεῖνος κατέγραφε. Μὲ τὴν περιέργεια ἐπιστήμονα, μὲ τὴν ἀγωνία ἀποτυχημένου γονέα. Ὡσπου, μιὰ Παρασκευή, ὁ κύριος Νάιτζελ δὲν ἦταν στὸ πόστο του. Ὡστόσο ἐκεῖνος κάθισε στὴ θέση του στὸ παγκάκι. Περίμενε λίγο. Ἐβγάλε τὸ μαγνητόφωνό του καὶ ἄρχισε νὰ περιγράφει ὅσα συνέβαιναν στὸν δρόμο μπροστά του: «Δύο ὁμοζυγωτικοὶ δίδυμοι διαβάζουν στὴν *Oxford Mail* τὸ ὠροσκόπιό τους. Ἐνα ἡλικιωμένο ζευγάρι ἐκτελεῖ μιὰ κωμικὴ χορογραφία καθὼς προσπαθεῖ νὰ περάσει τὸν δρόμο. Ἐνας τύπος ἀγκομαχᾷ ποδηλατώντας κι ἓνα σκυλὶ περιμένει στὴ στάση τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ νοσοκομεῖο Τζέι Ἄρ». Ὑστερα σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ μὲ κατεύθυνση τὸ ἐργαστήριο. Φτάνοντας ἀναζήτησε στὸ Google τὴ λέξη «ἀνεκπλήρωτο» – τοῦ ἐπέστρεψε 5.770.000 συνδέσμους σὲ 0,11 δευτερόλεπτα.

Λίγες ημέρες πριν από τὰ Χριστούγεννα, απόγευμα – ὁ οὐρανὸς εἶχε γεμίσει πολύχρωμα ἀερόστατα. Ἐκεῖνος βρισκόταν στὴ βιβλιοθήκη, τὴν ὁποία ἐπισκεπτόταν ἀρκετὰ συχνὰ καὶ χωρὶς συγκεκριμένο σκοπὸ. Εἶχε βρεῖ μιὰ θέση δίπλα στὸ παράθυρο. Πίσω του καθόταν ἕνας φοιτητῆς. Μᾶλλον Ἄγγλος, ὅχι πάνω ἀπὸ εἴκοσι δύο ἐτῶν. Δίπλα του μιὰ κοπέλα, σχεδὸν συνομήλικη, μὲ ἔντονα ἀσιατικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀκόμα ἐντονότερη ἀμερικανικὴ προφορά. Τὸ ἀγόρι μύριζε φρέσκο γάλα καὶ καπνὸ ἀπὸ τσιγάρο. Τὸ κορίτσι κανέλα. Καὶ οἱ δύο ἔπιναν καφὲ ἀπὸ μεγάλα χάρτινα ποτήρια. Τὸ κορίτσι παρακολοῦθοῦσε τὴ (χαμηλόφωνη) ἀγόρευση τοῦ ἀγοριοῦ, στὴν ὁποία ἀνακάλυψε Δαρβίνο, Χένρυ Τζέιμς καὶ Μάργκαρετ Θάτσερ. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀερόστατα ἄρχισε ἀπότομα νὰ χάνει ὕψος καὶ κατέληξε νὰ προσγειωθεῖ στὸ διπλανὸ πάρκο. Τὰ χρώματά του ἀντιστοιχοῦσαν στὴν ἀκολουθία τοῦ οὐράνιου τόξου. Οἱ δύο φοιτητῆς συνέχιζαν νὰ μιλάνε. Ἐκεῖνος ἔνιωσε ἄσχημα ποὺ κρυφάκουγε. Κοιτοῦσε ἀμήχανα γύρω του. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ φύγει. Ἐπίασε τὸ πάνω πάνω βιβλίο ἀπὸ τὴ στοίβα

στο τραπέζι δίπλα του. Ήταν μια άνθολογία τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Γκωγκέν. Τὸ φυλλομέτρησε. Τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ μιὰ φράση, τὴν ὁποία αὐτόματα ἀπομνημόνευσε. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ μπαλόνι εἶχε ξεφουσκώσει καὶ πέσει στὸ ἕνα του πλάι. Οἱ δύο φοιτητὲς εἶχαν ἐπιστρέψει ὁ καθένας στὸ δικό του λάπτοπ. Τὰ ὑπόλοιπα ἀερόστατα παρέμεναν στὸν οὐρανὸ – πορεία ἀνατολικά, μὲ τὸν ἄνεμο. Σκέφτηκε πὼς θὰ φοβόταν πολὺ νὰ ἀνέβει σὲ κάτι τέτοιο. Ἄφησε τὴ βιβλιοθήκη καὶ ἐπέστρεψε στὸ ἐργαστήριο. Οἱ συνάδελφοι (μὰ ὄχι στενοὶ τοῦ φίλοι) ἔτρεχαν ἔξω νὰ δοῦν τὸν ἐκπεσόντα ἄγγελο. Στὸν διάδρομο μιὰ χαρωπὴ Ὁλλανδέζα τοῦ πρότεινε νὰ ἀγοράσει λαχνούς γιὰ τὴ χριστουγεννιάτικη λαχειοφόρο – «μόνο μία λίρα ἢ πεντάδα». Ἀρνήθηκε εὐγενικὰ κάνοντας χιοῦμορ περὶ ἀνυπαρξίας τῆς τύχης του, ὅσο τὸ δεξί του χέρι ψηλάφιζε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς τσέπης του γιὰ ξεχασμένα ψιλὰ. Ἀμέσως μετὰ ἄλλαξε τὸ στάτους του στὸ facebook σέ: «Ἡ τύχη μου (προσ)πέρασε στὰ ψιλὰ».

Τὸ ἴδιο βράδυ ἦταν τό (πρώιμο) χριστουγεννιάτικο πάρτι τοῦ Τμήματος Βιοχημείας. Δὲν κάθισε οὔτε μιὰ ὥρα. Ἡ αἴθουσα μύριζε ἀποσμητικὸ χῶρου. Εἶχε προηγηθεῖ ἡ λαχειοφόρος. Ἐπέστρεψε στὰ πειράματά του. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ φύγει, ἔξω εἶχε πέσει σικοτάδι. Ἐφτασε ὡς τὴ διασταύρωση. Στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς κολόνας. Εἶχε κρῦο. Ἡ σκιά του ἀπλωνόταν στὴν ἄσφαλτο: ἕνα ὀρθογώνιο τρίγωνο, μὲ τὸ φῶς στὴν ὑποτείνουσα. Τὸ χνότο του ἄχνιζε – μύριζε σαμπάνια τῶν πέντε λιρῶν. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴ μέσα τσέπη τοῦ παλτοῦ τὸ κινητό. Φωτογράφησε τὴ σκιά του. Στὸ πλάνο τὸ χνό-

το του θόλωνε τή δεξιὰ πλευρά τῆς εἰκόνας. Ἀποθήκευσε τὸ ἀρχεῖο, με τίτλο Xmas2011. Στὴν κατηγορία τῆς Mansfield ἄρχισε νὰ χιονίζει. Περπάτησε ὡς τὴ στάση τῆς High Street, με τὰ χέρια ἀνοιχτά. Τὸ διερχόμενο λεωφορεῖο τὸ πέρασε γιὰ σινιάλο καὶ σταμάτησε. Ἀνέβηκε ἀπὸ ντροπή. Τὰ ψιλὰ του ἔφταναν ἴσα ἴσα γιὰ τὴ μισὴ διαδρομὴ – τόση ἔκανε. Τὸ 35 τὸν ἄφησε μισὸ χιλιόμετρο ἀπὸ τὸ σπίτι του. Περπάτησε διακόσια μέτρα. Σταμάτησε. Τίναξε τὸ χιόνι ἀπὸ τοὺς ὤμους στὸ παλτό του, οἱ νιφάδες σκόρπισαν. Πάτησε μερικὲς μετὰ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ, τὸ χιόνι ἔγινε νερό – ἀμείλικτη διαδοχὴ τῆς Φυσικῆς. Ἐκανε μερικὰ βήματα. Σταμάτησε καὶ γύρισε πίσω νὰ κοιτάξει. Τοῦ φάνηκε πὼς τὸ νερό εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐξατμίζεται. *Μιὰ κακὴ ἀνάμνηση ὅλη κι ὅλη.* Στὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ του ξανατίναξε τὸ χιόνι ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Σκούπισε τὰ πόδια στὸ χαλάκι. Γύρισε καὶ κοίταξε τὸ χιόνι ποὺ ἔπεφε. Μύρισε τοὺς σηκωμένους γιακάδες τοῦ παλτοῦ – ἀλκοὸλ καὶ τσιγάρο καὶ ἀποσμητικὸ χώρου. Ἐβγαλε τὸ κινητὸ του ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη. Ἀνέσυρε τὴ φωτογραφία με τίτλο Xmas2011 καὶ τὴν ἔστειλε στὴν ἀδερφή του. Ἀπὸ κάτω ἔγραψε: «Πρώιμα Χρόνια Πολλά». Μπῆκε στὸ σπίτι χαμογελώντας. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας συσκευασμένους σπόρους ροδιοῦ ποὺ τοῦ εἶχε στείλει κάποια στιγμὴ ἢ μητέρα του καὶ τοὺς σκόρπισε στὴν εἴσοδο. Στὸ στενὸ, ἀνάμεσα στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ στὸ παρακείμενο οἰκόπεδο, διέκρινε μιὰ κοπέλα. Θὰ ἦταν γύρω στὰ τριάντα πέντε, ἀν καὶ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πεῖ μετὰ σιγουριά. Εἶχε ξαπλώσει μπρούμυτα στὸ χαρ-

τονένιο στρῶμα της, με φόντο ένα κολάζ από αφίσες στην περίφραξη του οικοπέδου. Έμοιαζε να μη χρειάζεται το παραμικρό, αν και, ούτως ή άλλως, ντρεπόταν να της προσφέρει κάτι. Η κοπέλα διάβαζε με προσήλωση (μᾶλλον) τή *Μεταμόρφωση* του Κάφκα. «Άντι για νανούρισμα ή ως προσευχή;» αναρωτήθηκε φωναχτά, ἐνῶ κρεμοῦσε τὸ παλτό του στὸ χερούλι τῆς πόρτας νὰ ξεμυρίσει. Μπήκε μέσα μουρμουρίζοντας τὴ φράση τοῦ Γκωγκέν πὸ εἶχε ἀποστηθίσει τὸ πρωί. Καὶ τὴν ἀνάρτησε στὸ προφίλ του στὸ facebook: «Δὲν πρέπει νὰ συνταγογραφοῦμε τὴ μοναξιά στὸν ὅποιοιδήποτε».

Από: m.godding@biochem.ox.ac.uk

Θέμα: Re: Μήπως κάναμε λάθος;

Πρός: n.economopoulos@biochem.ox.ac.uk

N.,

Ἡ ομάδα τοῦ Ντρούρου στὸ Tufts ἀξιολόγησε τὰ τελομερῆ τῶν χρωμοσωμάτων σὲ ομάδες ὀρφανῶν τοῦ Τσαουσέσκου (62 ἀγόρια, 47 κορίτσια). Ὑπῆρχε σημαντικὴ συσχέτιση μεταξὺ τοῦ χρόνου ἰδρυματοποίησης καὶ τοῦ μήκους. Ἡ συρρίκνωση τῆς ἀλληλουχίας τῶν τελομερῶν ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἀπώλεια 9-17 ἐτῶν ζωῆς. Μήπως κάναμε λάθος; Μήπως αὐτὸ εἶναι τὸ μονοπάτι τῆς μνήμης τῆς στοργικότητας;

M.

ΥΓ. Διάβαζα πὼς πολλὰ ἀπὸ τὰ ὀρφανὰ τοῦ Τσαουσέσκου κατέληξαν ἄστεγοι στοὺς δρόμους τοῦ Βουκουρεστίου – τὸ γνῶριζες;